Sygnatura akt VI C 1696/12

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 15 stycznia 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu VI Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Dorota Skrzypczak - Woźny

Protokolant:st. sekr. sąd. Krystyna Ignaczak

po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2014 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa ***J. C.***

przeciwko ***Z. M.***

zapłatę

I. zasądza od pozwanego Z. M. na rzecz powoda J. C. kwotę 20.000,- zł (dwadzieścia tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 lipca 2008 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.667,- zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VI C 1696/12

UZASADNIENIE

Powód J. C. wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie od pozwanego Z. M. kwoty 20000 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 13.07.2008r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania według norm przepisanych, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 13.06.2008r. zawarł z pozwanym umowę pożyczki kwoty 20.000,00 zł. Podał, że pozwany pokwitował otrzymanie kwoty pożyczki. Zgodnie z umową pozwany był zobowiązany do spłaty pożyczki w całości do dnia 12.07.2008 roku. Powód zaznaczył, że pozwany nie dokonał nawet częściowej spłaty pożyczki, pomimo wielokrotnego wzywania go do zapłaty. Podniósł, że pomimo upływu ponad 3 lat od umówionej daty spłaty pożyczki, pozwany nadal pozostaje w zwłoce. Wyjaśnił, że strony umowy pożyczki nie ustaliły odsetek umownych od dnia wymagalności, wobec czego domaga się odsetek w ustawowej wysokości.

W dniu 07.02.2012r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie Wydział VI Cywilny wydał nakaz zapłaty zgodnie z żądaniem pozwu, sygn. akt VI Nc-e 1842409/11.

W sprzeciwie od wydanego nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu przyznał, że powód dochodzi od niego kwoty 20.000 zł wynikającej z niezapłaconej pożyczki lombardowej, z lichwiarskim, zdaniem pozwanego, oprocentowaniem. Pozwany zaprzeczył jakoby jakiekolwiek zobowiązanie leżało po jego stronie, gdyż wszystkie ciążące na nim należności uregulował. Podał, że nie odebrał od powoda weksla, który został przez niego bezprawnie wypełniony. Nadto podniósł, że nigdy nie otrzymał od pozwanego wezwania do zapłaty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13.06.2008r. powód J. C. zawarł z pozwanym Z. M. umowę pożyczki, mocą której powód pożyczył pozwanemu kwotę 20000,00 zł. Termin spłaty pożyczki strony ustaliły na dzień 12 lipca 2008r. Pozwany pokwitował otrzymanie

kwoty 20.000 zł. Zabezpieczeniem pożyczki był weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową wystawiony przez pożyczkobiorcę.

Dowód: - umowa pożyczki, k. 33;

Pismem z dnia 28.06.2010r. powód wezwał pozwanego do spłaty pożyczki w kwocie 20.000 zł.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 28.06.2010r., k. 34.

Powód nie spłacił pożyczki zaciągniętej w wysokości 20.000 zł.

Dowód: zeznania świadka A. Z., k. 80

Sąd rozważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Poza sporem w niniejszym postępowaniu pozostawał fakt zawarcia przez strony umowy pożyczki. Z poczynionych przez Sąd ustaleń, a w szczególności z treści umowy pisemnej pożyczki z dnia 13.06.2008r. wynika, że powód udzielił pozwanemu pożyczki w wysokości 20.000,00 zł, która to kwota została pozwanemu przekazana w chwili podpisania umowy, a czego pozwany nie kwestionował. Termin spłaty pożyczki został ustalony na dzień 12 lipca 2008r.

W toku postępowania, pozwany podniósł, że wywiązał się z obowiązku spłaty pożyczki, nie przestawił jednak na tą okoliczność żadnego dowodu. Nadto zakwestionował aby otrzymał od powoda wezwanie do zapłat pożyczki.

Stosownie natomiast do treści art. 354 § 1 k.c. dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje - także w sposób odpowiadający tym zwyczajom.

W myśl art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Zgodnie z art. 723 k.c. jeżeli termin zwrotu pożyczki nie jest oznaczony, dłużnik obowiązany jest zwrócić pożyczkę w ciągu sześciu tygodni po wypowiedzeniu przez dającego pożyczkę.

W braku oznaczenia w umowie terminu, w jakim przedmiot umowy pożyczki powinien być zwrócony, pożyczkobiorca stosownie do treści cytowanego przepisu zobowiązany jest go zwrócić w ciągu sześciu tygodni od wypowiedzenia dokonanego przez dającego pożyczkę. Wspomniany termin znajduje zastosowanie do tych sytuacji, w których strony w umowie nie określiły odmiennie terminu zwrotu przedmiotu pożyczki po jej wypowiedzeniu. Podobną moc jak wypowiedzeniu przyznaje się wytoczeniu powództwa o zwrot pożyczki

Zważyć zatem należy, że o terminie spełnienia świadczenia przez pożyczkobiorcę decyduje treść łączącej strony umowy. Jest on określony przez wskazanie konkretnej daty, więc z chwilą jego upływu, obowiązkiem pożyczkobiorcy jest zwrot przedmiotu pożyczki. Odnosząc się zatem do realiów rozpoznawanej sprawy wskazać należy, że jakiekolwiek wypowiedzenie czy wezwanie ze strony powoda nie było konieczne, gdyż termin zwrotu pożyczki został w umowie precyzyjnie określony. Z tych też względów nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut pozwanego, że nie otrzymał od powoda jakiegokolwiek wezwanie do zapłaty.

W myśl art. 6 k.c., wyznaczającego ogólną zasadę rozkładu ciężaru dowodu, „ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne". Z kolei dyspozycja art. 232 k.p.c. określa obowiązek strony co do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzi skutki prawne.

W niniejszej sprawie, pozwany nie przedstawił żadnych wiarygodnych dowodów, iż nie ma już wobec powoda zobowiązań wynikających z faktu zawarcia przez strony umowy pożyczki. Mając to zatem na względzie, Sąd uznał, że pozwany ma obowiązek zapłacić na rzecz powoda kwotę 20.000,00 zł.

Powód w niniejszej sprawie domagał się także odsetek ustawowych od kapitału pożyczki.

Bezskuteczny upływ terminu zwrotu przedmiotu pożyczki, ustalony przez strony w umowie, jest równoznaczny z postawieniem pozwanemu zarzutu opóźnienia się w wykonaniu świadczenia. Okoliczność ta uprawniała zatem powoda do skorzystania ze wszystkich uprawnień, jakie mu przysługują stosownie do treści art. 481 k.c., w myśl którego, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

Z uwagi zaś na fakt, iż strony ustaliły, że zwrot pożyczki miał nastąpić najpóźniej w dniu 12.07.2008r. uznać należało, że pozwany od dnia 13.07.2008r. popadł w opóźnienie z jej zapłatą, za co należały się powodowi odsetki ustawowe od dnia wymagalności pożyczki tj. od 13.07.2008r. do dnia zapłaty.

Z powyższych względów orzeczono jak w pkt I sentencji wyroku.

Orzeczenie o kosztach oparto o treść art. 98 k.p.c. który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Powód wygrał proces, zatem przysługuje mu zwrot wszystkich poniesionych kosztów, na które składają się opłata sądowa od pozwu w kwocie 250zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2400,00 zł ustalone na podstawie § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Na oryginale właściwy podpis;-

Zarządzenie:

1. odnotować w repertorium

2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda;

3. kal. 14 dni.